

NORA ROBERTS

PÍŠÍCÍ POD JMÉNEM

J. D. ROBB

SMRTÍČÍ KALICH

Je vražda kněze větším hříchem?

Poručík Eva Dallasová na stopě vraha církevních činitelů

SMRTÍCÍ KALICH

Od této autorky dosud vyšlo

Smrtící nahota
Smrtící sláva
Smrtící nesmrtelnost
Smrtící extáze
Smrtící pomsta
Smrtící rituál
Smrtící svátky
Smrtící spiknutí
Smrtící věrnost
Smrtící svědectví
Smrtící soud
Smrtící zrada
Smrtící svůdnost
Smrtící setkání
Smrtící pravidla
Smrtící portrét
Smrtící imitace
Smrtící rozdělení
Smrtící vize
Smrtící posedlost
Smrtící klon
Smrtící vzpomínky
Smrtící zrození
Smrtící nevinnost
Smrtící stvoření
Smrtící hrátky

J. D. Robb

SMRTÍCÍ KALICH

Přeložil Zdík Dušek

Copyright © 2008 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2015
Czech Edition © Metafora, 2015

All rights reserved

ISBN PDF 978-80-7359-764-1

*Střežte se živých proroků,
kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím,
ale uvnitř jsou draví vlci.*

– Matouš, 7:15
(podle ekumenického vydání z r. 1985)

*Víra,
která přehlíží smrt.*

– William Wordsworth

Kapitola 1

Kněz při zádušní mši položil hostii z nekvašeného chleba a pohár levného červeného vína na plátěný ubrus přehozený přes oltář. Paténa i kalich byly ze stříbra. Jednalo se o dary od muže, který teď ležel v květinami obložené rakvi pod dvěma sešlapanými schůdky, jež oddělovaly kněze od shromáždění.

Mrtvý se dožil sto šestnácti let a každý den prožil jako věřící katolík. Jeho manželka zemřela před pouhými deseti měsíci a každý den z těch deseti měsíců pro ni truchlil.

Lavice starého kostela ve Španělském Harlemu zaplňovaly jeho děti, vnoučata, pravnoučata a praprawnoučata. Mnozí žili v této farnosti a mnozí sem přijeli uctít jeho památku. Obřadu se účastnili i oba dosud žijící bratři mrtvého, stejně jako bratřenci a sestřenice, synovci, neteře, přátelé a sousedé, takže živí obsadili nejen lavice, ale i uličky a předsín kostela, aby se tímto prastarým obřadem rozloučili s nebožtíkem.

Hector Ortiz byl hodný člověk, který vedl dobrý život. Zemřel pokojně ve své posteli, obklopený fotografiemi rodiny a mnoha obrázky Ježíše, Marie a svého oblíbeného světce Vavřince. Svatý Vavřinec byl za svou víru uškvařen k smrti a ironií osudu se stal patronem restaurátérů.

Lidé budou Hectora Ortize postrádat a oplakávat, ale dlouhý, slušný život a lehká smrt dodávaly mši atmosféru klidu a smíření – a pozůstalí plakali spíš kvůli

sobě než pro zesnulého. Kněz si pomyslel, že je víra ujišťuje o Hectorově spáse. A zatímco pokračoval v dobře známém obřadu, rozhlížel se po obličejích truchlících. Hleděli na něj a nechávali se provádět tímto posledním projevem úcty.

Ve vzduchu se mísily vůně květín, kadidla a vosku svíček do mystické kombinace. Do vůně moci a přítomnosti.

Kněz slavnostně sklonil hlavu nad symboly těla a krve a omyl si ruce.

Znal Hectora a dokonce před týdnem vyslechl jeho zpověď – jak se ukázalo, poslední. Shromáždění vstalo a otec Flores si pomyslel, že Hector už nikdy nedostane další pokání.

Promlouval ke shromáždění a lidé odpovídali známými slovy eucharistické modlitby až po sanktus.

„Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh zástupů.“

Slova byla pronášena zpěvavými hlasy, které se zvedaly ke stropu a prolínaly se s kouzelně provoněným vzduchem. Hector miloval liturgické zpěvy. Shromáždění poklekli na požehnání – ozvalo se rozladěné zakvílení dítěte, suché odkašlání, šustot oblečení a šepot.

Kněz počkal, až se vše utiší a nastane ticho. Na správnou chvíli.

Poté požádal sílu Ducha svatého, aby přijal nabízenou hostii a víno a proměnil je v Kristovo tělo a krev. A v souladu s obřadem pokračoval jako zástupce Syna božího.

Moc. Přítomnost.

A zatímco na něj shlížel ukřižovaný Ježíš za oltářem, Flores věděl, že v tom okamžiku má tu moc on sám. Ztělesňuje v sobě onu přítomnost.

„Vezměte a jezte z toho všichni, toto je moje tělo,“ pronesl Flores a pozvedl hostii, „které se za tebe vydává.“

Zazvonily zvony a věřící sklonili hlavy.

„Vezměte a pijte z toho všichni, toto je kalich mé krve.“

Pozvedl pohár. „Která se prolévá za vás a za všechny k odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná, to konejte na mou památku. Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste.“

Pomodlili se a kněz jim požehnal. Popřáli pokoj jeden druhému. A znovu zazněly jejich hlasy, zpívající *Be-ránku boží, který na sebe bereš hříchy světa, smiluj se*, zatímco kněz rozlomil hostii a vložil z ní kousek do kalicha. Ministranti pokročili kupředu a zastavili se u oltáře. Kněz si přiložil pohár k ústům.

Zemřel, jakmile se napil krve.

Kostel sv. Kryštofa ve Španělském Harlemu stál mezi obchodem s potravinami a zastavárnou. Měl malou šedou věžičku a na rozdíl od okolních budov ho nezdobily grafiti. Uvnitř voněl po svíčkách, květinách a leštěnce na nábytek. Jako příjemný domov na předměstí.

Nebo to tak poručíku Evě Dallasové cestou mezi řadami lavic připadalo. Vepředu seděl muž v černé košili, černých kalhotách a bílém kolárku, se svěšenou hlavou a složenýma rukama.

Eva si nebyla jistá, jestli se muž modlí nebo jenom čeká, ale nebyl pro ni nejdůležitější osobou. Obešla nablýskanou rakev, téměř zavalenou rudými a bílými karafiáty. Ani tahle mrtvola pro ni nebyla nejdůležitější.

Zapnula záznamník na klopě, ale když vykročila na dva schůdky ke stupínku s oltářem – a ke svému cíli –, její kolegyně ji zatahala za rukáv.

„Ehm, myslím, že bychom měly, však víš, pokleknout.“

„Na veřejnosti nikdy neklečím.“

„Ne, vážně.“ Peabodyová se rozhlédla tmavýma očima po oltáři a sochách. „Tady nahoře je svatá půda nebo tak něco.“

„To je zvláštní – mně to připadá spíš jako mrtvola.“

Eva pokračovala v chůzi. Peabodyová za ní na vteřinu klesla na jedno koleno a následovala ji.

„Oběť byla identifikována jako Miguel Flores, věk třicet pět, katolický kněz,“ začala Eva. „Tělem někdo hýbal.“ Střelila pohledem po jednom ze strážníků, kteří hlídali místo činu.

„Ano, madam. Oběť se zhroutila během mše a někteří přítomní se ji pokusili oživit, zatímco jiní volali devět set jedenáct. Na místě byli dva policisté, kteří se účastnili pohřbu. Jeho pohřbu,“ dodal a trhl bradou k rakvi. „Vyklidili prostor kolem oltáře a zabezpečili ho. Čekají, až s nimi budete chtít mluvit.“

Jelikož Eva už měla zaizolované ruce a nohy, shýbla se rovnou k oběti. „Peabodyová, zaznamenej otisky, čas smrti a tak dále. A do záznamu, tváře oběti jsou jasně růžové. Obličejová zranění na levém spánku a lícni kosti, nejspíš způsobená při pádu.“

Vzhledla a všimla si stříbrného kalichu na poskvrněném bílém plátně. Vstala, přistoupila k oltáři a přičichla k poháru. „Z toho se napil? A přitom zkolaboval?“

„Při svatém přijímání,“ odpověděl muž z první řady, než stačil promluvit strážník.

Eva přešla k druhé straně oltáře. „Vy tady pracujete?“

„Ano. Tohle je můj kostel.“

„Váš?“

„Jsem zdejší pastor.“ Vstal. Byl to mohutný, svalnatý muž se smutnými tmavými očima. „Jsem otec López. Miguel celebroidal zádušní mši a dostal se ke svatému přijímání. Napil se a prakticky okamžitě jím projely křeče. Roztrásl se, zalapal po dechu a zhroutil se.“ López mluvil s nepatrným přízvukem připomínajícím exotický lak na hrubém dřevě. „Byli tu lékaři a další zdravotníci a ti se ho pokusili oživit, ale bylo příliš pozdě. Jeden z nich říkal, že ho podle něj otrávil, ale já tomu nevěřím.“

„Proč ne?“

López rozpráhl ruce. „Kdo by takhle otrávil kněze? A v takové chvíli?“

„Odkud je to víno v poháru?“

„Mešní víno míváme zamčené ve svatostánku v sakristii.“

„Kdo k němu má přístup?“

„Já. Miguel, Martin – totiž otec Freeman – a ministranti, kteří pomáhají při mši.“

To je fůra lidí, pomyslela si Eva. Proč se vůbec obtěžuje se zamykáním? „Kde jsou?“

„Otec Freeman je na návštěvě u rodiny v Chicagu. Měl by se vrátit zítra. Dnes máme... měli jsme... tři ministranty vzhledem k velké účasti na mši.“

„Budu potřebovat jejich jména.“

„Přece si nemyslíte...“

„A tohle?“

López pobledl, když Eva zvedla stříbrnou misku s hostií. „Prosím. Prosím. Je to vysvěcený předmět.“

„Je mi líto, ale teď je to důkaz. Kousek tu chybí. Snědl ho?“

„Malý kousek se odlomí a smísí se s vínem. Spolkl by ho s vínem.“

„Kdo nalil víno do poháru a dal sem tu...“ Jak se tomu, sakra, říká? Oplatka? Sušenka?

„Hostii,“ pomohl jí López. „On. Ale já jsem před vysvěcením nalil víno do zásobní nádoby a připravil jsem Miguelovi hostii. Udělal jsem to osobně na znamení úcty k panu Ortizovi. Mši celebroidal Miguel na žádost rodiny.“

Eva naklonila hlavu ke straně. „Oni nechtěli vás? Neříkal jste, že jste tady hlavní kněz?“

„Jsem pastor, ano, ale jsem tu nový. Tuhle farnost spravuji teprve osm měsíců, od odchodu monsignora Cruze na odpočinek. Miguel tu působil přes pět let, oddal dvě pravnoučata pana Ortize a před necelým rokem sloužil mši za paní Ortizovou. Pokřtil...“

„Minutku, prosím.“

Eva se otočila k Peabodyové.

„Omlouvám se za vyrušení, otče. Totožnost potvrzená,“

ohlásila Peabodyová. „Čas smrti odpovídá. Napil se, dostal křeče, zkolaboval, zemřel. Červené tváře. Kyanid?“

„Dobrý odhad. Ať to Morris potvrdí. Zabal pohár a tu sušenku, vyber si jednoho z těch poldů, co tu byli jako svědkové, a poslechni si, co ti k tomu poví. Já si vezmu na starost toho druhého, jen co mi López ukáže zdroj vína a té druhé věci.“

„Uvolníme toho druhého mrtvého?“

Eva se zamračila na rakev. „Když čekal už takhle dlouho, ještě chvíli to vydrží.“ Obrátila se zpátky k Lópezovi. „Potřebuju vidět, kde uchováváte...“ Občerstvení? „... víno a hostie.“

López přikývl. Vykročil od oltáře a odvedl Evu dveřmi do menší místnosti. Jednu stěnu lemovaly skříně a na stole stála vysoká bedna s hluboce vyrytým křížem. López vytáhl z kapsy kalhot klíče a odemkl ji.

„To je tabernákl, svatostánek,“ vysvětlil. „Obsahuje nevysvěcené hostie a víno. Větší zásoby uchováváme támhle v první skříní, taky pod zámkem.“

Eva si všimla, že se dřevo krásně leskne. Z takového povrchu půjdou snadno odebrat otisky. Zámek byl jednoduchý, nejzákladnějšího typu. „A z téhle karafy naléváte víno do poháru?“

„Ano. Nalil jsem ho do kalicha, vzal jsem hostii a donesl jsem je Miguelovi na začátku eucharistické liturgiky.“

Průhlednou karafu do poloviny zaplňovala nafialovělá tekutina. „Pustil jste ty věci na nějakou dobu z ruky nebo jste je nechal bez dozoru?“

„Ne. Připravil jsem je a měl jsem je pořád u sebe. Opak by byl projevem neúcty.“

„Musím je zahrnout do důkazů.“

„Rozumím. Ale tabernákl nesmí opustit kostel. Prosím, jestli ho potřebujete prozkoumat, nemohli byste to udělat tady? Omlouvám se,“ dodal. „Nezeptal jsem se vás na jméno.“

„Poručík Dallasová.“

„Nejste katolička.“

„Co mě prozradilo?“

Pousmál se, ale jeho oči neopouštěl smutek. „Chápu, že neznáte naše tradice a obřady a některé vám mohou připadat zvláštní. Domníváte se, že někdo něco provedl s vínem nebo hostií.“

„Zatím se ještě nedomnívám nic,“ odpověděla Eva pečlivě neutrálním hlasem.

„Pokud ano, pak někdo využil Kristovu krev a tělo k zabití člověka. A já jsem je donesl Miguelovi. Vložil jsem mu je do rukou.“ Eva viděla, jak pod smutkem v jeho očích probleskuje zlost. „Bůh je odsoudí, poručíku, ale věřím i v pozemské zákony. Udělám vše, abych vám pomohl při vaší práci.“

„Jaký byl Flores?“

„Dobrý kněz. Soucitný, oddaný, řekl bych, že, ehm, energický. Bavila ho práce s mladými lidmi a výborně to s nimi uměl.“

„Objevily se u něj v poslední době nějaké problémy? Deprese, stres?“

„Ne, ne. Věděl bych o tom. Poznal bych to na něm. My tři bydlíme spolu na faře za kostelem.“ Neurčitě mávl rukou, jako kdyby se mu hlavou honily desítky jiných myšlenek. „Skoro denně spolu jíme, mluvíme, debatujeme, modlíme se. Všiml bych si, kdyby mu něco dělalo starosti. Jestli si myslíte, že si mohl sám vzít život, pak říkám, že ne. A nikdy by to neudělal takovým způsobem.“

„Co potíže s někým jiným? Nevíte o někom, kdo by na něj nevrátil, nebo s ním měl nějaký problém – profesionální či jiný?“

„O ničem se nezmínil, a jak jsem říkal, mluvili jsme spolu denně.“

„Kdo věděl, že dnes povede ten pohřeb?“

„Všichni. Hector Ortiz byl stálý člen farnosti, všemi milovaný a uznávaný. Všichni věděli o pohřbu i o tom, že mši bude sloužit Miguel.“

Za řeči přešel ke dveřím a otevřel je. Do místnosti se vlilo květnové slunce. Eva zaznamenala, že zámek ve dveřích je skoro tak jednoduchý jako na tabernáklu.

Snadno sem mohl někdo vniknout a zase odejít.

„Proběhly už dneska nějaké jiné mše?“ zeptala se Lópeze.

„Každodenní ranní mše v šest hodin. Sloužil jsem ji já.“

„A víno i hostie pocházely ze stejné várky jako na pohřeb?“

„Ano.“

„Kdo vám je přinesl?“

„Miguel. Je to malá bohoslužba, obvykle nepřijde víc než deset, nebo dvacet lidí. Dnes jsme jich čekali ještě méně, protože většina farníků se chystala na pohřeb.“

Vešel dovnitř, pomyslela si Eva, zúčastnil se mše. Zaskočil sem dozadu, otrávil víno. Odkráčel. „Kolik jste zhruba přilákali lidí?“

„Na ranní mši? Hm... osm, nebo devět.“ Na okamžik se odmlčel. Eva předpokládala, že v duchu počítá návštěvníky. „Ano, devět.“

„Budu potřebovat i jejich jména. Někaké neznámé obličeje?“

„Ne. Znal jsem všechny přítomné. Byla to malá skupinka, jak jsem říkal.“

„A byl jste tu jenom vy a Flores. Nikdo vám nepomáhal.“

„Na ranní mši ne. Na tu obvykle nevyužíváme ministranty, s výjimkou předvelikonočního půstu.“

„Dobře. Chtěla bych, abyste sepsal co nejpresněji pohyby a aktivity oběti... otce Florese dnes ráno, včetně časů.“

„Hned se do toho pustím.“

„A budu muset zajistit tuhle místnost jako součást místa činu.“

„Ach.“ Očividně se zarazil. „Tušíte, na jak dlouho?“

„Netuším.“ Věděla, že je příkrá, ale celá tahle... posvátnost ji znervózňovala. „Když mi dáte svoje klíče, bude to jednodušší. Kolik klíčů máte?“

„Tyhle a jedny na faře. Potřebuji klíč od fary.“ Odebral z kroužku jeden klíč a zbytek podal Evě.

„Díky. Kdo byl Ortiz a jak zemřel?“

„Pan Ortiz?“ Obličej mu prozářil úsměv. „Jak jsem říkal, stálý člen komunity. Vlastnil rodinnou restauraci pár bloků odtud. U Abuela. Slyšel jsem, že ji vedl s manželkou ještě zhruba před deseti lety, ale pak ji po nich převzal jeden z jeho synů a vnučka. Bylo mu sto šestnáct. Zemřel klidně – a doufám, že bezbolestně – ve spánku. Byl to dobrý, oblíbený člověk. Věřím, že už je v Božích rukách.“

Lehce se dotkl prsty křížku, který měl kolem krku. „Jeho rodinu pochopitelně události dnešního dopoledne rozrušily. Rád bych se s nimi spojil, abychom mohli dokončit zádušní mši. Ne tady,“ dodal, než Eva stačila promluvit, „ale potřebují pohřbít svého otce, dědečka a přítele. Potřebují dokončit obřad. A neměli bychom se chovat neuctivě k panu Ortizovi.“

Eva chápala povinnosti vůči mrtvým. „Teď si musím ještě s někým pohovořit. Pokusím se to urychlit. A potřebuju, abyste na mě počkal na faře.“

„Jsem podezřelý.“ To pomyšlení jím podle všeho neotřásl ani ho nepřekvapilo. „Dal jsem Miguelovi zbraň, která ho možná zabila.“

„To je pravda. A v tuhle chvíli je podezřelý prakticky každý, kdo vstoupil do kostela a měl přístup do téhle místnosti. Hectora Ortize vynechám, ale tím moje benevolence končí.“

Znovu se pousmál. „Patrně můžete vyloučit i malé děti a batolata, kterých tu byly desítky.“

„Nevím, nevím. Batolata mi připadají krajně podezřelá. Musíme se podívat do Floresova pokoje na faře. Jakmile to půjde, zařídím, aby odnesli pana Ortize z místa činu.“

„Děkuji. Počkám na vás doma.“

Eva ho doprovodila ven, zamkla dveře a požádala nejbližšího strážníka, aby jí přivedl toho druhého policejního svědka.

Zatímco čekala, znovu si obešla Florese. Pohledný chlap, pomyslela si. Zhruba sto osmdesát centimetrů vysoký. Postava se těžko hodnotila v tomhle legračním hábitu, ale podívala se na oficiální údaje. Podle nich vážil pěkných pětasedmdesát kilo.

Měl souměrné rysy a husté tmavé vlasy s několika stříbrnými nitkami. Vypadal jemněji než López. Byl štíhlejší a mladší.

Kněží se zřejmě vyskytují ve všech typech a velikostech, jako normální lidé.

A mají zakázaný sex. Bude se muset někoho zeptat na původ tohoto pravidla, jestli zjistí, že ho Flores dodržoval. Někteří kněží ho ignorují a užívají si radovánky jako ostatní. Flores mezi ně třeba patřil taky.

Kdo by dodržoval celibát?

Možná se spustil se špatným člověkem. Zabíla ho vzteklá milenka nebo vzteklý partner milenky. Prý to uměl s mladými lidmi. Třeba si to rád rozdával s nezletilými. Vyřídil ho mstivý rodič.

Nebo...

„Poručík Dallasová?“

Eva se otočila k sexy ženě v usedlých černých šatech. Patrně by se dala označit za drobnou, protože i v černých střevíčkách na vysokém podpatku měřila sotva sto šedesát centimetrů. Vlasy měla uhlově černé, stažené do nenápadného ohonu. Její velké oči mandlového tvaru se zelenavě leskly.

„Graciela Ortizová. Strážník Ortizová,“ dodala, jako kdyby si právě vzpomněla.

„Strážníku.“ Eva sestoupila od oltáře. „Jste příbuzná pana Ortize.“

„Ano. Byl to můj praděda.“

„Upřímnou soustrast.“

„Děkuji. Prožil pěkný a dlouhý život. Teď je s anděli. Ale otec Flores...“

„Nemyslíte, že je taky s anděli?“

„Doufám, že je, ale nežil dlouho a nezemřel pokojně v posteli. Ještě nikdy jsem neviděla takovou smrt.“ Rozechvěle se nadechla. „Měla jsem jednat rychleji a zabezpečit místo činu. Můj bratranec a já – Matthew pracuje na oddělení nelegálních látek – jsme měli zareagovat pohotověji. Ale hlavně já – byla jsem blíž. Matt seděl až vzadu. Myslela jsem – všichni jsme si to mysleli –, že otce Florese postihl nějaký záchvat. Doktor Pasquale a můj strýček, taky doktor, se mu pokusili pomoci. Seběhlo se to velice rychle. V minutách. Nanejvýš ve třech nebo čtyřech. Takže pohnuli s tělem a narušili místo činu. Omlouvám se.“

„Řekněte mi, co se stalo.“

Graciela popsala události podobně jako López.

„Zнала jste Florese?“

„Ano, trochu. Oženil mého bratra. Tím chci říct, že byl oddávající na bratrově svatbě. Kromě toho působil v centru mládeže. Chodím tam taky, takže jsme se potkávali.“

„Vaše dojmy?“

„Společenský, měl zájem o lidi. Zdálo se, že rozumí dětem z ulice. Napadlo mě, že sám možná prošel podobnou zkušeností.“

„Jevl zájem o nějaké konkrétní dítě nebo děti?“

„Ničeho jsem si nevšimla. Ale nevidala jsem se tam s ním často.“

„Vyjel po vás někdy?“

„Vyjel... Ne.“ Zdálo se, že to Gracielu nefalšovaně překvapilo. Zamyslela se. „Nevyjel a neměla jsem dojem, že by o tom vůbec uvažoval. A nikdy jsem neslyšela, že by porušil tenhle konkrétní slib.“

„Doslechla byste se o tom?“

„Těžko říct, ale moje rodina – a ta je hodně rozvětvená – se horlivě zapojuje do života farnosti a tohle je náš domovský kostel. Kdyby po někom vyjel, je pravděpodobné, že by šlo o někoho příbuzného nebo známého a rodinné drby se šíří rychlostí blesku. Moje teta Rosa dělá na faře hospodyně a moc jí toho neunikne.“

„Rosa Ortizová?“

„O'Donnellová.“ Graciela se usmála. „Máme víc větví. Jde o vraždu, poručíku?“

„Prozatím o podezřelé úmrtí. Můžete si promluvit s příbuznými a vyptat se jich na dojmy.“

„Nikdo nebude řadu dní mluvit skoro o ničem jiném,“ poznamenala Graciela. „Zkusím něco zjistit od těch, kteří ho znali líp než já.“

„Dobře. Nechám vašeho pradědečka odnést z místa činu, jakmile to půjde.“

„Vážíme si toho.“

„Kde pracujete?“

„Na dvě stě dvacet trojce tady ve východním Harlemu.“

„Jak dlouho jste u policie?“

„Skoro dva roky. Nejdřív jsem chtěla být právníčka, ale pak jsem si to rozmyslela.“

Patrně si to zase rozmyslí, usoudila Eva. V těch žhnoucích zelených očích polda prostě nebyl. „Seženu kolegyni a necháme odnést rakev. Kdyby vás napadlo něco o Floresovi, zastihnete mě na...“

„Policejní centrále,“ doplnila Graciela. „Já vím.“

Než Graciela s klapáním pohřebních podpatků odešla, Eva se ještě jednou rozhlédla po místě činu. Na jeden malý kostel jí tu připadalo až moc mrtvých. Jedna mrtvola ležela v rakvi, druhá u oltáře a třetí se dívala z velkého kříže.

Jeden zemřel ve spánku po dlouhém životě, druhý rychle a násilně – a třetímu prorazili ruce a nohy hřeby, aby ho připevnili na dřevěný kříž.

Bůh, kněz a věřící. Z Evina hlediska z těch tří vyfasoval nejhorší úděl Bůh.

„Nemůžu se rozhodnout,“ prohodila Peabodyová cestou k faře, „jestli ty sochy, svíčky a barevná okna jsou fakticky krásné nebo fakticky strašidelné.“

„Sochy až moc připomínají panenky a panenky jsou strašidelné. Pořád čekáš, kdy mrknou. A ty, co se takhle usmívají?“ Eva stiskla rty a povytáhla koutky úst. „Prostě víš, že mají plnou pusku zubů. Velkých, ostrých a lesklých.“

„Já to nevím. Ale teď se toho začnu bát.“

Malá, všední budova fary byla ozdobená dvěma okenními truhlíky s květinami a, jak Eva zaregistrovala, prakticky jí chybělo zabezpečení. Obyčejný zámek, okna s truhlíky otevřená jarnímu vzduchu a nikde žádné kamery nebo čtečky dlaní.

Eva zaklepala a zůstala stát, dlouhé nohy ukryté v prostých kalhotách a obnošených botách. Pod světle šedým sakem, které na sebe ráno hodila, se ukrývalo pouzdro se zbraní. Svěží květnový vánek jí čečral krátké hnědé vlasy. Měla široké oči barvy whisky. Nežhnuly jako Graciely a na první pohled z nich bylo poznat, že Eva je polda.

Otevřela žena s pohlednou tváří rámovanou bujnými tmavými lokny se zlatými konečky a prohlédla si Evu i Peabodyovou zarudlýma očima. „Je mi líto, ale otec López dnes nemůže přijímat návštěvy.“

„Poručík Dallasová z newyorské policie.“ Eva vytáhla odznak. „A detektiv Peabodyová.“

„Ach, samozřejmě. Promiňte. Otec říkal, že přijdete. Pojdte dál, prosím.“

Ustoupila. V klopě jejích černých pohřebních šatů zářil rudý karafiát – a pod šaty se skrývalo tělo s krásnými křivkami. „Dnešek je smutný den pro farnost i mou rodinu. Jsem Rosa O'Donnellová. Můj dědeček... Byla

to jeho zádušní mše, chápete. Otec López je ve své kanceláři. Tohle mi pro vás dal.“ Podala Evě obálku. „Požádala jste ho, aby sepsal, co otec Flores dnes dělal.“

„Jo, díky.“

„Mám mu dát vědět, že s ním potřebujete mluvit?“

„Zatím není třeba. Můžete mu vyřídit, že jsme uvolnili pana Ortize. Potřebujeme se s kolegyní podívat do pokoje otce Florese.“

„Zavedu vás nahoru.“

„Vy tady vaříte?“ zeptala se Eva, když se přesunuly z maličké vstupní haly ke schodům.

„Ano, a uklízím. Zařizuji různé věci. Tři muži potřebují někoho, aby se jim staral o domácnost. I kněží.“

Schody vedly do úzké chodby s bílými stěnami, tu a tam ozdobenými křížky nebo obrázky lidí v rouchách a s laskavými – nebo, podle Evy, melancholickými – výrazy. Někteří vypadali podrážděně.

„Zнала jste otce Florese?“ pokračovala Eva.

„Myslím, že velice dobře. Když někomu vaříte a uklízíte, dozvíte se, co je to za člověka.“

„A co byl za člověka?“

Rosa se zastavila před jedněmi dveřmi a vzdychla si. „Zbožný a veselý. Měl rád sport, aktivně i pasivně. Vyzařovala z něj... energie,“ dodala. „A hodně jí věnoval centru pro mládež.“

„Jak vycházel se spolubydlícími? S ostatními kněžími,“ doplnila Eva, když se Rosa zatvářila nechápavě.

„Velice dobře. S otcem Lópezem se navzájem respektovali a řekla bych, že byli přátelé. Chovali se k sobě nenuceně, jestli chápete, jak to myslím.“

„Jo.“

„S otcem Freemanem si byl ještě bližší, víte? Řekla bych, že měli víc společného mimo kostel. Sporty. Občas se s otcem Freemanem dohadoval o sportu, jak to muži dělají. Chodili spolu na zápasy. Většinu dní ráno běhali a často hráli míčové hry v centru.“ Znovu si vzdychla.

„Otec López volá otci Freemanovi, aby mu řekl, co se stalo. Je to velice těžké.“

„Co Floresova rodina?“

„Žádnou neměl. Říkal, že jeho rodinou je církev. Mám dojem, že jeho rodiče zemřeli, když byl ještě chlapec.“ Otevřela dveře. „Nikdy mu nechodily dopisy od rodiny ani mu nevolal žádný příbuzný, na rozdíl od otce Lópeze a otce Freemana.“

„A co jiné dopisy a hovory?“

„Prosím?“

„S kým se stykal? Přátelé, učitelé, staří spolužáci.“

„Já... nevím.“ Svráстила čelo. „Samozřejmě měl mnoho přátel mezi farníky, ale jestli myslíte někoho zvenku nebo z dřívějšího, o nikom nevím.“

„Všimla jste si v poslední době na jeho náladě nebo chování něčeho divného?“

„Ne, ničeho.“ Rosa zavrtěla hlavou. „Ráno před pohřbem jsem jemu a otci Lópezovi přišla připravit snídani. Byl moc milý.“

„V kolik hodin jste sem přišla?“

„Hm... kolem půl sedmé, možná o pár minut později.“

„Byl tu někdo další?“

„Ne. Pustila jsem se dovnitř sama. Mám klíč, ale otec López jako obvykle zapomněl zamknout. Krátce nato se oba vrátili ze mše a já jsem jim dala snídani. Povídali jsme si o pohřbu a otec Flores šel do pracovny, aby si připravil kázání.“

Přitiskla si prsty ke rtům. „Jak se mohlo stát něco takového?“

„Zjistíme to. Děkujeme,“ dodala Eva na znamení, že už ji nepotřebují, a vešla do pokoje.

Byla v něm úzká postel, malý toaletní stolek se zrcadlem, noční stolek, psací stůl. Žádný komunikátor ani počítač. Postel vypadala úhledně ustlaná, nad pelestí visel obrázek ukřižovaného Krista a vedle ní krucifix. Evě to připadalo zbytečně moc.

Nikde žádné osobní fotografie ani mince roztroušené po toaletním stolku. Na nočním stolku viděla bibli, černý a stříbrný růženec a lampičku, na toaletním stolku hřeben a kapesní videofon.

„Tím se vysvětluje, proč neměl videofon u sebe,“ podotkla Peabodyová. „Asi si je neberou, když jdou na bohoslužbu.“ Otočila se, až se jí zhouply módně podvinuté konečky vlasů. „Tohle nejspíš nepotrvá dlouho, když uvážíme, že toho moc neměl.“

„Podívej se do ostatních pokojů. Jenom do nich nakoukni od dveří, jestli jsou stejné jako tenhle.“

Jakmile Peabodyová odešla, Eva otevřela zaizolovanou rukou zásuvku toaletního stolku. Bílé trenýrky, bílá tílka, bílé ponožky, černé ponožky. Prohrábla se jimi, ale nenašla nic jiného. Ve druhé zásuvce byla trička. Bílá, černá, šedá, některá s logy sportovních klubů.

„Mají víc věcí,“ oznámila Peabodyová po návratu. „Fotky, chlapskou veteš.“

„Definuj chlapskou veteš,“ vybídla ji Eva a vytáhla spodní zásuvku toaletního stolku.

„Golfový míček na podložce, štos disků, boxovací rukavice, takové věci.“

„Zkontroluj Floresovu skříň,“ pokynula Eva, vytáhla zásuvku úplně ven a podívala se na zadní stěnu i zespodu na dno.

„Kněžské obleky, dva s kalhotami, a jeden talár. Černé obnošené boty, dva páry kotníčkových bot, jeden z nich na rozpadnutí. Na polici...“ Peabodyová se odmlčela a prohrábla se věcmi. „Oblečení do chladnějšího počasí. Dva svetry, dvě bavlněná trička, jedna mikina s kapucí a s logem Knicks.“

Po prohledání všech zásuvek včetně jejich vnějších stran Eva odtáhla celý toaletní stůl od stěny a nahlédla za zrcadlo.

Pak se společně s Peabodyovou přesunula ke stolu. Ležel na něm diář, několik paměťových kostek, štůsek

brožurek o centru mládeže, program zápasů Yankees a Knicks.

Eva zkontrolovala poslední zápisy v diáři. „Včera večer držel hlídku u Ortize doma. Ve středu zápas Yankees. Zjistíme, jestli šel někdo s ním. Od neděle od dvou hodin má mít týden PSP – musíme se zeptat, co to je. Pár her a porad v centru mládeže. Poradenství před-K. Musíme zjistit, co to znamená. Dvě schůzky proběhly v pondělí a úterý. Jsou tu i jména těch, kterým radil. Promluvíme s nimi. Je tady pohřeb. V pátek vyučování na škole. Svätý Kryštof, za týden v sobotu křtiny. Samé kněžské věci, až na ty Yankees.“

Uložila diář do sáčku na důkazy. „Mrkni na videofon,“ nařídila Peabodyové a přistoupila k malému nočnímu stolku.

Prolistovala bibli, kde našla několik malých obrázků svatých. V listu Židům si otec Flores podtrhl verš: *A tak trpělivě vyčkal a dosáhl toho zaslíbení.* A v Přísloví: *U mne je bohatství a sláva, trvalý majetek i spravedlnost.*

Zajímavé. Vzala bibli mezi důkazy. V zásuvce narazila na pár dalších letáků z centra mládeže a minivideohru. Za zásuvkou našla přilepený stříbrný medailonek. „Ale ale. Proč si kněz lepší náboženský medailonek za šuplík?“

Peabodyová se ohlédla. „Jaký medailonek?“

„Je na něm žena v hábitu, se sepjatýma rukama. Vypadá to, že stojí na nějakém polštářku nebo co to je, a podpírá ji malé dítě.“

„To bude nejspíš Panna Marie a malý Ježíšek. A máš pravdu, je to divné místo pro medailonek.“

Eva opatrně odtrhla lepicí pásku a obrátila medailonek v prstech. „Lino, ať tě střeží La Virgen de Guadalupe – mama. Datum 12. května 2031.“

„Rosa říkala, že mu rodiče zemřeli, když byl ještě malý kluk. A v tomhle roce mu mohlo být kolem šesti,“ poznamenala Peabodyová. „Lino je možná přezdívka nebo láskyplné oslovení ve španělštině.“

„Možná. Ale proč si ho přilepil zezadu na zásuvku, místo aby ho nosil na krku nebo ho dal normálně do zásuvky? Smějí kněží nosit šperky?“ napadlo Evu.

„Velké zlaté řetězy a prsteny asi ne, ale viděla jsem, jak nosí křížky, medailonky a tak podobně.“ Peabodyová se sklonila, aby si medailonek prohlédla zblízka. „Jako je tenhle.“

„Jo, jasně. Tak proč ho schoval? Věci schováváš, když nechceš, aby je někdo viděl, a takhle po ruce je ukrýváš, když se na ně sama chceš občas podívat. Ten medailonek pro něj byl důležitý, ať už patřil jemu, nějakému příteli nebo příbuznému, nebo si ho koupil v zastavárně. Vypadá to jako stříbro,“ zahučela, „ale není vůbec zašlé. Stříbro musíš leštit, aby zůstalo lesklé.“

Po podrobném prozkoumání uložila medailonek do sáčku. „Třeba se nám podaří vypátrat, odkud to pochází. Co jeho videofon?“

„V paměti jsou příchozí a odchozí hovory s Robertem Ortizem – to je nejstarší žijící syn zesnulého pana Ortiza. Pár hovorů s centrem mládeže a nejstarší zaznamenaný z minulého týdne byl s otcem Freemanem.“

„Dobře, musíme se na ně podívat a poslechnout si je. Zavolej sem techniky a zapečeť tuhle místnost.“

Vzpomněla si na ty dva podtržené úryvky v bibli a napadlo ji, na jaké bohatství a slávu asi Flores čekal.

Kapitola 2

Ze Španělského Harlemu byla na Lower West Side a policejní ústředí dlouhá cesta. Dost dlouhá, aby Peabodyová stihla zjistit základní informace o Miguelu Floresovi a odrecitovat je Evě, zatímco se proplétaly hustou manhattanskou dopravou.

„Miguel Ernesto Flores,“ četla Peabodyová z náramkového počítače. „Narozen šestého února 2025 v Tao-su v Novém Mexiku. Rodiče Anna Santiago Floresová a Constantine Flores. Oba zabiti při vyloupení jejich obchodu v létě 2027. Matka byla v sedmém měsíci těhotenství.“

„Dostali je?“

„Dostali. Dva mladíci, sotva osmnáctiletí, oba na doživotí ve vězení. Žádné podmíněné propuštění. Flores skončil v systému pěstounské péče.“

„Ten nápis byl z roku 2031 – to už byla jeho matka čtyři roky po smrti. Tak kdo je mama?“

„Třeba matka z pěstounské rodiny.“

„Možná.“

„Chodil na státní základní školu, ale na soukromou katolickou střední a vysokou.“

„Soukromou?“ zopakovala Eva a zavrčela, když se před ní prosmýklo taxi. „To není zadarmo.“

„Jo. Možná dostal stipendium. Prověřím to. Po vysoké škole šel rovnou do semináře a několik let pracoval a žil v Mexiku. Měl dvojí občanství. V listopadu 2054 ho

přeložili do Sv. Kryštofa. Hm, tady je mezera. Předtím působil v Juarezu, ale jenom do června 2053.“

„Kde tedy Flores byl víc než rok a co tam dělal? Určitě musel mít šéfa – jako je López. Pastora nebo tak. Najdeme ho. Nějaké mladistvé rošťárny kriminálního typu?“

„Nic tu není, ani žádné upozornění na zapečetěné záznamy.“

„Soukromé katolické vzdělání musí být pěkně mastné. Pokud neměl stipendium, které mu pokrylo většinu nákladů, jak si ho mohl dovolit? Kde vzal peníze? Budeme se muset ponořit do větší hloubky.“

Eva se zamračeně protáhla kolem maxibusu. „Oběť měla u sebe náramkový počítač, docela levný, a necelých čtyřicet dolarů v peněžence. Kdo je vlastně platí? Dostávají vůbec plat? Měl standardní průkaz totožnosti, žádné platební ani kreditní karty, žádný řidičák. Stříbrný křížek.“

„Třeba je platí papež.“ Peabodyová se zamyslela. „Ne přímo, ale je vrchní šéf, takže peníze jsou možná od něj. Nějaký plat dostávat musejí. Musejí přece žít – kupovat si jídlo, oblečení, platit za dopravu.“

„U sebe měl necelých čtyřicet dolarů a v pokoji nic. Mrkneme se na bankovní účty.“ Eva poklepala prsty na volant. „Zastavíme se v márnici, jestli Morris už určil příčinu smrti.“

„Pokud to byl jed, nevypadá to na sebevraždu. Katolíci jsou navíc striktně proti,“ dodala Peabodyová, „takže se mi nezdá, že by se zabil právě kněz.“

„Taky je dost drsné udělat to v kostele plném lidí na pohřebním obřadu,“ poznamenala Eva. „Nebo... ironické. Ale ne, to nesedí. Podle výpovědí svědků si počíнал při mši normálně. Kdyby se chystal vypít víno říznu-té jedem, byla by na něm vidět nervozita nebo váhání, i kdyby to myslel smrtelně – ha, ha – vážně. Na chvíli by se zarazil, aby si pomyslel: *Tak, a teď to přijde* nebo něco na ten způsob.“

„Třeba to nebyl útok na konkrétní osobu. Ten, kdo otrávil víno, možná chtěl zabít obecně kněze. Něco jako náboženská vendeta.“

„Jed nebyl ve víně na ranní bohoslužbu, byl – pokud tam opravdu byl – až ve víně na pohřeb. Někdo se mohl vplížit dovnitř, otevřít tu bednu a nasypat něco do vína, aniž by věděl, kdo se napije jako první, ale hlasuju spíš pro to, že terčem byl Flores.“

Hlášení rozhodně neseptá dříve, než si promluví s Morrisem.

Do chladného, umělého vzduchu márnice se vtírala smrt a držela se tu jako klíště – nebo jako bůh všech zlodějů. Žádné filtrování, odsávání ani čištění nedokázalo ten záludně nasládlý lidský pach potlačit úplně. Eva už na něj byla zvyklá, a tak rázně kráčela bílými, ostře osvětlenými chodbami. Na vteřinku zauvažovala, že se zastaví u prodejního automatu pro pepsí, aby si zvýšila hladinu kofeinu, ale nakonec rovnou otevřela dveře pitevny.

Překvapilo ji, když ucítila romantickou vůni růží. Na pojízdném stolku, který obvykle nesl ošklivé nástroje zdejšího řemesla, stála kytice, rudá jako čerstvá krev. Eva se na ni podívala a napadlo ji, jestli nahé tělo za nimi oceňuje eleganci pugétu.

Elegantní byl i muž, který si pobrukoval s chorálem, jenž se linul místností s vůní růží a smrti. Vrchní soudní patolog Morris byl dnes celý v černém, ale na jeho dokonale padnoucím obleku nebylo nic morbidního ani funebrického. Zářivě modrá košile – patrně hedvábná – jeho eleganci podle Evina názoru ještě podtrhovala. Jedno růžové poupě si připnul ke klopě a dlouhý černý ohon si propletl červenými a modrými stužkami.

Bílý plášť jeho styl nijak nenarušoval, a když k ní Morris stočil svoje exotické oči a usmál se, Eva musela připustit, že i plášť mu sluší.

„Pěkné kytky,“ hvízdla.

„Že ano? Dar od přítelkyně. Rozhodl jsem se, že si je

vezmu sem. Pozvedají místnost na vyšší úroveň, nemyslíš?“

„Jsou úžasné.“ Peabodyová si k nim přivoněla. „Páni, jsou jich alespoň dva tucty. Tomu říkám dar.“

Zjevně se snažila vyloudit další informace, ale Morris se jen dál usmíval. „Je to velice dobrá přítelkyně. Už dřív mě napadlo, že bych tu měl mít květiny. Je to přece jenom tradice, přinášet je mrtvým.“

„Proč vlastně?“ podivovala se Eva.

„Myslím, že symbolizují vzkříšení, nový zrod. Což by váš současný zákazník ocenil,“ podotkl Morris. „Ostatně doufám, že i tu hudbu. Mozartovo Requiem.“

„Hm.“ Eva se podívala na Florese. Pochybovala, že oceňuje cokoli, když je mrtvý, leží na pitevním stole a tělo má otevřené jemnými, přesnými řezy ve tvaru písмене Y. „Jak se sem dostal?“

„Životní cesty jsou dlouhé a klikaté. Ale ta jeho skončila dávkou jedu ve víně a oplatce.“

„Kyanid.“

Morris přikývl. „Přesněji kyanid draselný. Snadno se rozpouští a tahle dávka byla smrtelná. Dokonce dost velká, aby porazila nosorožce. Ještě jsem neskončil, ale až na to, že je mrtvý, se zdá být velice zdravý. Zdravý jako buk, byť není připravený na lásku.“

„Cože?“

„Narážka na starou písničku. Zranění vznikla v důsledku pádu. Přibližně tři hodiny před smrtí měl otrubové obiloviny, banán, jogurt a sójovou kávu. Někdy v pubertě si zlomil vřetenní kost na levé ruce. Zlomenina se zahojila dobře. Předpokládám, že se věnoval sportu, v jeho případě by se dalo říct, že s nábožným zanícením.“

„To sedí.“

„A lze tím vysvětlit opotřebením kloubů, ale neuspokojuje mě to ohledně jizev.“

„Jakých jizev?“

Morris na ni zakýval prstem a podal jí mikrobrýle.

„Začneme tady.“ Upravil okulár, aby Peabodyová mohla vše sledovat na počítačovém monitoru, a sklonil se nad Floresem vedle Evy. „Tady, mezi čtvrtým a pátým žebrem. Jsou sotva vidět a myslím, že se je někdo pokoušel zahladit Nuskinem nebo něčím podobným. Nuskin ovšem nepomůže přímo žebro, na něm jizva pořád je. Podívej se sem.“

Peabodyová se za nimi rozkašlala, když Morris odhalil hrudní koš.

Eva si prohlédla žebro mikrobřýlemi. „Rána nožem.“

„Přesně tak. A druhá je tady.“ Ukázal jí slabou jizvu na levém prsním svalu. „Ještě provedu nějaké testy, ale podle mého profesionálního odhadu je stáří prvního zranění mezi pěti a deseti lety a stáří druhého mezi deseti a patnácti. A tady na levém předloktí. I tahle jizva byla pouhým okem sotva viditelná. Někdo odvedl dobrou práci.“

„Ta není od zranění,“ zabručela Eva, když prozkoumala matný vzor na kůži, „ale od odstraněného tetování.“

„Má hvězdná studentka.“ Morris ji poklepal po zádech. „Pošlu kopii zvětšeniny do laborky. Měli by být schopní zrestaurovat obrázek, který měl tvůj kněz na paži. A teď něco obzvlášť zajímavého. Byl na plastice obličej.“

Eva prudce zvedla hlavu a pohlédla na Morrise. „Jaké plastice?“

„Myslím, že kompletní. Ale opakuji, ještě jsem neskončil. Můžu ti říct, že šlo o prvotřídní práci a prvotřídní obličejové plastiky jsou hodně drahé. Čekala bys, že mimo finanční možnosti božího služebníka.“

„Jo, to bych čekala.“ Pomalu si sejmula z očí mikrobřýle. „Kdy mu dělali tu plastiku?“

„Odpověď ještě zpřesním, ale zhruba ve stejné době, kdy mu odstraňovali to tetování.“

„Kněz s tetováním, který se přimotává do rvaček na nože.“ Položila brýle pod kytki rudých růží. „A který

sem dorazí před šesti lety s novým obličejem. Jo, to je docela zajímavé.“

„Kdo jiný má takovou práci jako my, Dallasová?“ usmál se na ni Morris. „Nejsme šťastlivci?“

„Každopádně mnohem větší než tady otec Mrtvola.“

„Člověk musí přemítat, kdo to asi byl,“ rozumovala Peabodyová, jakmile vyšly zpátky na bílou chodbu.

„Jistěže musím přemítat, kdo to asi byl. Jsem za to placená.“

„Ne, tedy, vlastně ano, ale mluvila jsem o těch růžích. Kdo poslal Morrisovi tolik růží a proč?“

„Kristepane, Peabodyová, proč je snad jasné. Nemůžu uvěřit, že jsem z tebe udělala detektiva. Odpověď na otázku proč zní: Díky za to, žeš mi to udělal tak dobře, až jsem se dostala do sedmého nebe.“

„Nemusí to být tohle,“ namítla Peabodyová s lehkým podrážděním. „Může jít o poděkování za pomoc s přestěhováním do nového bytu.“

„Za tahání nábytku bys jako dárek dostala sadu pív. Takovýhle pugét červených růží je za sex. Za vážně dobrý sex ve velkém množství.“

„Já taky poskytuju McNabovi velké množství vážně dobrého sexu a nedostávám pugéty.“

„Vy jste oficiální spolubydlíci. Tím se sex dostává na seznam povinností.“

„Vsadím se, že Roarke ti kytky kupuje,“ zamumlala Peabodyová.

Opravdu? V domě bylo pořád spoustu květin – jsou snad pro ni? Měla si jich všimat a děkovat za ně? A dávat mu něco na oplátku? Bože, proč o tom přemýšlí?

„A pokud jde o to, od koho, nejspíš od té jižanské krásky s velkým poprsím, kterou už nějakou dobu babil. A když je teď tahle záhada vylustěná, co kdybychom strávily pár minut uvažováním o tom mrtvém chlápku, kterého jsme právě opustily?“

„Detektiv Coltrainová? Není v New Yorku ještě ani rok. Jak to, že dostala Morrise?“

„Peabodyová.“

„Jenom si myslím, že když by někdo měl dostat Morrise, měl by to být někdo z nás. Ne z nás dvou, protože jsme zadané.“ Peabodyové se uraženě zajiskřilo v očích. „Ale někdo z nás, kdo jsme tady delší dobu než mizerných pět minut.“

„Když s ním nemůžeš spát ty, proč ti záleží na tom, kdo ano?“

„Tobě na tom taky záleží,“ našpulila rty Peabodyová, když dosedla na místo vedle řidiče. „Vím to.“

Možná trochu, ale to Eva nehodlala připouštět. „Nemohla bys zaměřit pozornost na mrtvého kněze?“

„No dobře, dobře.“ Peabodyová si dlouze, žalostně povzdychla. „To tetování nemusí být extra významné. Lidi se každou chvíli nechávají potetovat a pak si to rozmyslí. Proto je taky chytřejší vybrat si dočasné. Mohl se nechat potetovat, když byl mladší, a pak usoudil, že to není dost, já nevím, důstojné pro jeho povolání.“

„Co zranění od nože?“

„Kněží někdy chodí do nebezpečných oblastí a dostávají se do ošemetných situací. Mohli ho pobodat, když se snažil někomu pomoci. A starší zranění mohl utržit jako teenager, než se z něj stal svatý muž.“

„Oboje je možné,“ uznala Eva, když zatačela k centrále. „A ta plastika?“

„To je těžší. Ale třeba byl zraněný. Řekněme při automobilové nehodě, která mu zohyždila obličej. Církev nebo nějaký její člen pak třeba zaplatil za rekonstrukci.“

„Podíváme se do lékařských záznamů a uvidíme.“

„Ale nevěříš tomu.“

„Peabodyová, je málo věcí, kterým věřím méně než tomuhle.“

* * *

Ve své kanceláři Eva sepsala předběžné hlášení a založila si složku i nástěnku o případu. Do středu nástěnky připevnila Floresovu fotografii a několik minut na ni jenom zamyšleně hleděla.

Žádná rodina. Žádné trestní záznamy. Žádné cenné pozemské vlastnictví.

Otrava na veřejnosti – ta se dala brát jako jistý druh poprav. Náboženská symbolika se nedala přehlédnout. Zjevně to bylo naplánované předem. Náboženská poprava?

Sedla si a složila z výpovědi svědků a poznámek otce Lópeze časovou osu.

5.00 – vstává. Ranní modlitba a meditace (v pokoji).

5.15 – sprchuje se, obléká.

5.40 (přibližně) – odchází s Lópezem z fary do kostela.

6.00–6.35 – pomáhá Lópezovi s ranní bohoslužbou. Má přístup k mešnímu vínu a sušenkám, tedy hostiím.

6.30 (přibližně) – Rosa O'Donnellová přichází na – nezamčenou – faru.

6.45 (přibližně) – odchází s Lópezem z kostela na faru.

7.00–8.00 – snídane s Lópezem, kterou jim připravila O'Donnellová.

8.00–8.30 – odchází do společné pracovny, aby si prošel čtení atd. na pohřeb.

8.30 – Roberto a Madda Ortizovi přicházejí do kostela s věcmi na pohřeb a Ortizovým tělem.

8.40 – vrací se s Lópezem do kostela, aby přivítal rodinu a pomáhal s květinovou výzdobou.

9.00 – odchází do sakristie (kde je přechováván tabernákl), aby se oblékl na bohoslužbu.

9.30 – začíná mše.

10.15 – pije otrávené víno.

Takže vrah měl čas mezi pěti čtyřiceti a šesti třiceti, aby vešel na faru, vzal si klíče od tabernáku a mezi sedmou a devátou otrávil víno. Kdykoli mezi sedmou a devátou se taky mohl vrátit na faru a dát klíče zpátky na místo.

To bylo docela dost času, zvlášť pokud byl vrah členem farnosti a ostatní by nepřekvapilo, že ho vidí u kostela.

Navíc by i bez klíčů překonání zámku bylo směšně snadné pro kohokoli s nejzákladnější šikovností. I přístup ke klíčům byl směšně snadný, zvlášť pokud vrah věděl, kde jsou, a znal běžný chod kostela a fary.

Způsob provedení nebyl tím nejhlavnějším, byť jistě pomůže v nalezení vraha. Podstatné bylo proč. A motiv se točil kolem otce Florese.

Zvedla medailonek a obrátila ho v prstech.

Tohle pro něj bylo důležité. Dost důležité, aby ho schoval, ale zároveň si ho nechal blízko u sebe. Aby ho mohl vytahovat, dotýkat se ho a dívat se na něj. Lepicí páska byla taky čerstvá, ale na zadní straně zásuvky zůstaly stopy po starším lepení. Měl ho tam už nějakou dobu, ale nedávno ho vytáhl.

Znovu si přečetla nápis.

Kdo je Lino?

Po krátkém hledání zjistila, že Lino je španělské křesťanské jméno odpovídající Linusovi. Zároveň to znamenalo len nebo plátno, ale Eva pochybovala, že to bude v tomhle případě ono.

Podle životopisu zemřela Floresova matka v roce 2027, takže *mama* z medailonku nemohla být Anna Floresová. Španělské jméno, španělský obrat v textu, ale zbytek nápisu anglicky. Podle Evy to vypovídalo o smíšené kultuře. Latinskoamerické kořeny, americká půda? To sedělo i na Florese.

Byl Lino přítel, jiný kněz, milenec? Floresovi bylo v čase pořízení toho nápisu šest let. Sirotek, kterého pohltit sociální systém.

O tom Eva věděla první poslední.

Ona sama si z něj sice neodnesla blízké a trvalé přátele, ale jiní ano. Mohl mezi ně patřit i Flores a ten medailonek si nechat na památku.

Jenže proč ho potom schovával?

Nebyl adoptovaný, ale absolvoval církevní školy. Spřátelil se snad s tím Linem, který mu pomáhal s učením?

Obrátila se k počítači a pustila se do vyhledávání podrobnějších informací o Miguelu Floresovi.

Vešla Peabodyová a otevřela pus, aby něco řekla.

„Dobré načasování,“ zabručela Eva, aniž by vzhlédla. „Mám prázdný hrnek.“

Peabodyová obrátila oči v sloup, zvedla hrnek a došla k AutoChefovi, aby naprogramovala další kávu. „Lékařské záznamy z Mexika se nezískávají nijak snadno. Ve zdejších záznamech nemá nic o léčbě zranění od nože ani o kosmetické chirurgii. Díky dlouhé a hrdinské vytrvalosti – za kterou se taky odměním kafem – se mi podařilo proniknout do jeho záznamů z Mexika. A tam není taky nic.“

Eva se opřela a vzala si hrnek. „A co tam tedy je?“

„Víceméně normální věci. Každoroční prohlídky, opravy zraku, půlroční kontroly u zubaře, léčba žaludeční virózy a říznutí na ruce. Nic velkého.“

„Hm. A během těch pěti let v New Yorku?“

„V podstatě totéž. Pravidelné kontroly, bla bla bla, párkrát výron, jedna léčba vymknutého ukazováčku a poraněného kolene.“

„To jsou nejspíš zranění ze sportu.“ Eva zamyšleně zabubnovala prsty do stolu. „Je zvláštní, že neměl nic takového v Mexiku. Sežeň mi mexické zubařské záznamy.“

„Páni! Víš, kolik zákazů přitom budu muset porušit? Navíc se nejmní dvakrát přestěhoval, takže zřejmě neměl jednoho zubaře, kromě toho jde o katolického kněze a církev se vždycky do všeho míchá, to mi věř. Proč vlastně...“

Eva si pomyslela, že to Peabodyové občas chvíli trvá, ale nakonec se obvykle dostane k cíli.

„Podle tebe ten mrtvý chlápek není Miguel Flores.“

„Myslím, že se ten mrtvý chlápek jmenoval Lino.“

„Ale... to znamená, že možná ani nebyl kněz, a přitom sloužil mše, oddával, pohřbíval...“

„Třeba ho za to ztrestal Bůh. Případ uzavřen. Ještě před koncem směny zatkneme Boha. Chci ty zubařské záznamy z Mexika a z New Yorku.“

„Jsem si celkem jistá, že zatýkat Boha je rouhání.“ Peabodyová se zamyšleně napila. „Proč by někdo chtěl předstírat, že je kněz? Nesmíš mít majetek ani sex. A musíš znát pravidla. Myslím, že jich mají celou řadu.“

„Třeba se rychle učil. Třeba si myslel, že to stojí za to. Třeba to nakonec *je* Miguel Flores. Sežeň ty záznamy a zjistíme to.“

Když Peabodyová odběhla, Eva se na židli otočila a znovu se zadívala na fotografii na nástěnce. „Ale ty nejsi Flores, že ne, Lino?“

Zvedla videofon a začala sama volat do Mexika.

Trvalo to dvacet minut a uhnala si příšernou bolest hlavy z podráždění, ale nakonec přece jen sehnala někoho, kdo mluvil výborně anglicky a osobně znal otce Florese.

Byl to prastarý kněz se dvěma úzkými proužky bílých vlasů po stranách lysé hlavy s pihami od slunce. Na Evu mžouraly kalné hnědé oči a hubený, vráscitý krk volně obepínal bílý kolárek.

„Otče Rodriguezi,“ začala Eva.

„Cože? Cože?“

„Otče Rodriguezi,“ zopakovala Eva a zvýšila hlasitost na videofonu.

„Ano, jistě, slyším vás. Nemusíte tak hulákat!“

„Pardon. Jsem poručík Dallasová z Policejního a bezpečnostního sboru města New York.“

„Jak vám můžu pomoci, poručíku Ballastová?“

„Dallasová.“ Pečlivě vyslovila každou slabiku. „Znal jste kněze jménem Miguel Flores?“

„Koho? Mluvte nahlas!“

Kristova noho! „Miguela Florese. Znal jste ho?“

„Ano, znám Miguela. Sloužil tady v sansebastiánské misii, když jsem tu byl pastor. Než mě poslali na odpočinek. Na něco se vás zeptám, sestro Ballastová – jak může jít kněz na odpočinek? Jsme povoláni, abychom sloužili Bohu. Copak už mu snad nedokážu sloužit?“

Eva cítila, jak jí pod okem začíná pocukávat sval. „Jsem poručík. Policejní důstojník z New Yorku. Kdy jste naposledy viděl Miguela Florese?“

„Když si vzal do hlavy, že potřebuje rok nebo víc na cestování, na promýšlení vlastní víry a na to, aby zjistil, jestli jeho povolání je správné. Nesmysl!“ Rodriguez pleskl kostnatou rukou o opěrku, která vypadala, jako kdyby patřila ke kolečkovému křeslu. „Ten chlapec byl rozený kněz. Ale biskup mu dal volno a Miguel ho přijal.“

„To se stalo přibližně před sedmi lety?“

Rodriguez se zahleděl do neurčita. „Čas letí.“

Eva si pomyslela, že ona sama ho právě ztrácí, ale pokračovala. „Pošlu vám fotografii.“

„K čemu mi bude vaše fotografie?“

„Ne *moji* fotku.“ Uvažovala, jestli existuje nějaký konkrétní svatý, od kterého by mohla žádat dost trpělivosti, aby dokončila tenhle rozhovor bez zvyšování hlasu. „Pošlu vám fotografii. Objeví se na displeji. Dokážete mi říct, jestli to je Miguel Flores?“

Odeslala snímek a sledovala, jak Rodriguez mhouří oči do miniaturních škvírek a předklání se, div se nosem nedotýká displeje. „Možná. Není to moc jasný snímek.“

Je jasný jako den, pomyslela si Eva. „Máte tam někoho jiného, kdo znal Florese?“

„Neřekl jsem vám snad, že ho znám já?“

„Ano, řekl.“ Eva stáhla snímek a zhluboka se nadechla. „Ozval se vám Flores od doby, co vyrazil na cesty?“

„Studijní volno.“ Rodriguez si odfrkl. „Poslali místo něj otce Albana. Chodí věčně pozdě. Dochvilnost je známka úcty, nemám pravdu?“

„Flores. Ozval se vám od té doby, co odjel?“

„Už se nevrátil,“ odpověděl Rodriguez se značnou hořkostí. „Jednou nebo dvakrát mi napsal. Možná víckrát. Z Nového Mexika – pocházel tam odtud. Z Texasu nebo Nevady, myslím. A ještě odjinud. Pak přišel dopis od biskupa. Miguel požádal o přeložení do New Yorku a dostal ho.“

„Řeknete mi jméno biskupa, který mu schválil přeložení?“

„Koho?“

Eva zopakovala otázku a znovu trochu zvýšila hlasitost.

„Biskup Sanchez. Nebo možná biskup Valdez.“

„Máte ty dopisy? Dopisy od Florese?“

„Ne.“ Rodriguez se zamračil, nebo si to Eva alespoň myslela. Dalo se to těžko poznat. „Přišel pohled. Schoval jsem si ho? Z Alama. Nebo... ten možná byl od otce Silvia.“

Eva si v duchu opakovala, že jednou bude taky tak stará a poleze ostatním na nervy jako Rodriguez. Pak si dá zbraň do pusy a skoncuje s tím.

„Jestli ho najdete a bude od Florese, ocenila bych, kdybyste mi ho poslal. Vrátím vám ho. Pošlu vám svoje kontaktní informace.“

„Proč bych vám měl posílat pohled?“

„Vyšetřuji smrt kněze identifikovaného jako Miguel Flores.“

Rodriguezovy kalné oči se trochu projasnily. „Miguel je mrtvý?“

„Muž identifikovaný jako Miguel Flores zemřel dnes ráno.“

Stařec sklonil hlavu a zamumlal cosi španělsky – podle Evina odhadu modlitbu.

„Upřímnou soustrast.“

„Byl mladý a horlivý. Bystrý člověk, který o sobě často pochyboval. Jak zemřel?“

„Byl zavražděn.“

Rodriguez se pokřižoval a sevřel křížek, který měl pověšený na krku. „V tom případě je teď u Boha.“

„Otče, měl Flores stříbrný medailonek s Pannou Guadalupskou?“

„Nevzpomínám si. Ale vím, že u sebe pořád nosil medailonek svaté Anny na památku své matky, která zemřela, když byl ještě dítě.“

„Znal Flores někoho jménem Lino?“

„Lino? To tady není nijak neobvyklé jméno. Možná někoho takového znal.“

„Děkuji, otče.“ Eva si pomyslela, že střílí naslepo. „Vážím si toho, že jste mi věnoval čas.“

„Mladý Miguel odešel k Bohu,“ zamumlal Rodriguez. „Musím napsat monsignoru Quilbymu.“

„Kdo to je?“

„Miguelův sponzor. Rádce, dalo by se říct. Tohle by určitě měl vědět... Ach, ale ten je taky po smrti. Už dávno. Takže to není komu říct.“

„Kde se Miguel seznámil s monsignorem Quilbym?“

„V Novém Mexiku, jako chlapec. Monsignor dohlédl na to, aby Miguel dostal kvalitní vzdělání, a pomáhal mu při studiu na kněze. Byl Miguelův duchovní otec. Miguel o něm často mluvil a doufal, že ho během cest navštíví.“

„Žil ještě Quilby, když Flores odcházel na studijní volno?“

„Ano, ale umíral. To byl jeden z důvodů, proč chtěl Flores odjet a proč ho postihla krize víry. Musím se jít pomodlit za jejich duše.“

Rodriguez ukončil spojení tak náhle, že Eva stihla sotva zamrkat.

Dopis z Nového Mexika, duchovní otec umírající v Novém Mexiku. Bylo celkem jisté, že Flores Quilbyho během studijního volna navštívil.

Kam asi odcházejí kněží umírat?

Kapitola 3

Eva absolvovala přímočařejší rozhovor se sestrou Patricií, zdravotnicí, která ošetřovala Alexandera Quilbyho během jeho posledních dnů v domově seniorů Dobrý pastýř.

Zrovna když přidávala nová zjištění k ostatním poznámkám, do kanceláře se vpotácela Peabodyová a zvedla ruce nad hlavu.

„Jsem úplně zničená a ruce mám rozedřené do krve z odvalování byrokratických balvanů. Z té ztráty krve se mi podlamují nohy.“

„Vzmuž se. Kde jsou zubařské záznamy?“

„Za těmi zatracenými balvany. Sehnala jsem zubaře, ale ten je zároveň jáhen a pitomec. Nedá nám záznamy, dokud to neodsouhlasí biskup.“

„Sežeň soudní příkaz.“

„Pracuju na tom.“ Znovu zvedla obě ruce. „Nevidíš ty jizvy? Dentista patří k církvi a soudci si dávají sakramentský pozor, když mají co dělat s náboženstvím. Naše oběť je mrtvá a oficiálně identifikovaná. Nikdo nechce posílat zubařské záznamy, dokud tomu nepožehná ten biskup. V podstatě totéž platí pro záznamy z New Yorku.“

„Tak si promluv s biskupem, ať to podepíše.“

„Vidíš ty louže krve pod mýma nohama?“ ukázala Peabodyová na svoje žhavě červené vzdušné boty. „Dostala jsem se k biskupovu tajemníkovi, po dlouhé bitvě s mnoha oběťmi. A závěr zní, že si mám vyplnit žádost ve třech

kopíích a poslat jim ji. Biskup ji zváží a do deseti dnů nás vyrozumí o svém rozhodnutí.“

„Blbost.“

„Chci panáka a šlofíka.“

„Spoj se s ním odsud.“

„Jenom když se budu smět dívat.“

Peabodyová zařídila spojení a sedla si na Evinu jedinou vratkou židli pro návštěvy.

Na displeji se objevil biskupův tajemník, otec Stiles. Podle Evy vypadal zároveň zbožně a úlisně.

„Poručík Dallasová, newyorská policie.“

„Ano, poručíku, mluvil jsem s vaší asistentkou.“

„Kolegyní,“ opravila ho Eva a Peabodyová jí ukázala vztyčené palce.

„Kolegyní, promiňte. Vysvětlil jsem jí postup, jaký se v případě vaší žádosti používá.“

„A teď zase něco vysvětlím já vám. V márnici je mrtvý chlápek, který může, ale taky nemusí být Miguel Flores. Čím déle mě budete zdržovat, tím déle zůstane ležet na pitevním stole. A čím déle tam zůstane ležet, tím snadněji uniknou informace, například o tom, že nějaký chlápek ve špičaté čepici z Nového Mexika maří vyšetřování vraždy.“

Stiles povytáhl obočí. Zdálo se, že svůj šok nehraje. „Mladá dámo, váš nedostatek respektu nijak...“

„Poručíku. Jsem poručík Eva Dallasová z oddělení vražd Newyorského policejního a bezpečnostního sboru. Necítím k vám respekt. Neznám vás. A neznám vašeho biskupa, takže necítím respekt ani k němu. Je mi dokonale fuk, jestli respektujete vy mě, ale budete respektovat zákon.“

Dala mu půl vteřiny, aby si zaprskal, a pokračovala v soustředěném útoku: „A udělal byste dobře, kdybyste respektoval moc tisku, kamaráde, jestli nechcete, aby se to celé rozmázlo v médiích. Jestli se mnou chcete vymetat, buďte si jistý, že já vymetu s vámi. Takže radši zařídte,

ať si váš newyorský biskup promluví s vaším mexickým biskupem a ať oba sdělí příslušným zubařům, aby mi do zítřejšího poledne newyorského času dodali ty záznamy, jinak nastane peklo. Kapišto?“

„Vyhrožováním se nikam...“

„Chápete to špatně. Žádné vyhrožování. Fakta. Nastane peklo.“

„V církvi jsou nastavené příslušné postupy a toto je dvojité záležitost, navíc mezinárodní. Takové záležitosti zaberou...“

„*Kněz otráven mešním vínem během zádušní mše. Katolická hierarchie maří policejní vyšetřování.* To byl titulěk. Bude jich víc. Co třeba tenhle? *Tělo kněze hnije v márnici, zatímco biskupové maří oficiální identifikaci.* Jde o zubařské záznamy. O zatracené zuby. Chci je mít do zítřejšího poledne, jinak za vámi osobně zajedu se zatykačem za bránění ve výkonu spravedlnosti s vaším jménem.“

„Samozřejmě si promluví s biskupem.“

„Prima. Hned se do toho pusťte.“

Ukončila spojení a opřela se.

„Jsem tvůj otrok,“ pronesla Peabodyová. „Otírám si z tváří slzy posvátné bázně.“

„Jo, docela mě to bavilo. Právě jsem absolvovala klidnější, byť ne tak zábavnou konverzaci s jeptiškou... doktorkou... doktorskou jeptiškou,“ shrnula to Eva, „z kněžského domova seniorů v...“

„Oni mají domovy seniorů?“

„Zjevně ano. Ošetřovala kněze, který sponzoroval Florese, dohlížel na jeho vzdělání a tak dále. Flores si před sedmi lety vzal studijní volno z místa v Mexiku. Mělo to být zhruba na rok. Tenhle starý kněz, Quilby, byl nemocný. Umíral. Flores ho navštívil. Ta sestra si ho pamatovala, protože o něm Quilby často mluvil a dopisovali si.“

„Dokázala ho identifikovat podle fotky?“

„Není si jistá. Přijel tam skoro před sedmi lety. Podle ní vypadá jako on, ale měla dojem, že byl plnější

v obličejí a měl mň vlasů. Oboje se samozřejmě může měnit, takže nám to nepomáhá tak ani tak. Flores jí nechal číslo videofonu a e-mailovou adresu a požádal ji, aby mu dala vědět, až Quilby zemře. Psala mu zhruba o pět měsíců později, po Quilbyho smrti. Neodpověděl a nezúčastnil se pohřbu, ačkoli bylo Quilbyho přáním, se kterým Flores souhlasil, že Flores osobně odslouží zádušní mši. Od července 2053, kdy se rozloučil s Quilbym, se s domovem seniorů nespojil.“

„Chlapík, který ti dopřál vzdělání a kterého jsi navštívila krátce po odchodu ze zaměstnání, zemře a ty na to nijak nezareaguješ? To není moc kněžské. Ani lidské.“ Peabodyová si prohlédla snímek na Evině nástěnce. „Musíme najít víc lidí, kteří znali Florese, než přijel do New Yorku.“

„Pracuju na tom. A můžeme pokračovat i jinak. Floresova DNA není v záznamech, ale Morris pošle vzorky DNA oběti do laborky. Třeba budeme mít štěstí. Mezitím, ať je ten zavražděný Flores, nebo svatý Dindy, je pořád mrtvý. Půjdeme si promluvit s Robertem Ortizem.“

Eva předpokládala, že pohřeb i hostina už skončily, ale brzy zjistila, že se mýlila. Roberta Ortize našla s několika sty blízkých přátel a příbuzných v rodinné restauraci Abuelo.

Roberto byl vysoký, okouzlující muž, se statnou postavou i po osmdesátce. Když Eva požádala o rozhovor s ním a jeho manželkou, odvedl je nahoru do třetího patra, kde panoval větší klid, do elegantního salonku s barevnými pohovkami a odvážnými plakáty.

Na jednom z nich se široce usmívala Evina nejstarší přítelkyně a současná královna hudebních videí Mavis s duhovými prodlouženými vlasy umělecky ovinutými přes bradavky a rozkrok.

Náladobrazovka byla v přímém kontrastu nastavena na klidnou louku pod blankytně modrým nebem.

„Tenhle byt necháváme volný pro rodinu. Teď tu bydlí vnučka mého bratrance. Chodí na univerzitu a pomáhá nám v restauraci. Posadte se, prosím.“ Když si Eva s Peabodyovou sedly, sám s dlouhým, tichým povzdychem klesl do křesla.

„Je to pro vás náročný den,“ začala Eva.

„Můj otec prožil dlouhý život a každý okamžik každého dne žil naplno. V pětadvaceti otevřel restauraci a pojmenoval ji Abuelo na počtu svému dědečkovi. Sám se pak stal otcem, jeho děti měly děti a ty pak svoje. Rodina, společenství, církve. To byly jeho největší lásky a byl jim naprosto oddaný. V různém pořadí,“ usmál se Roberto. „Každý okamžik každého dne po zbytek mého života ho budu postrádat.“

Znovu si povzdychl. „Ale nepřišli jste, abych mluvil o svém otci. Zajímá vás otec Flores, ať ho Bůh opatruje.“

„Znal jste ho osobně?“

„Ano, jistě. Aktivně se zapojoval do života farnosti. Věnoval hodně času a energie středisku mládeže. Na tom se podílí i moje rodina – přispíváme penězi a ti, kteří mohou, i časem a energií. Je skutečně hrozné, že se stalo něco takového, a navíc v kostele.“

„Vy a vaše žena jste dorazili jako první, spolu s pohřebními zaměstnanci.“

„Ano.“ Ohlédl se ke dveřím, kterými vstoupily dvě ženy a mladík s tácy jídla a pití. „Poslužte si,“ vybídl je Roberto, jakmile nově příchozí položili tácy na stůl.

„Přinesla jsem ledový čaj.“ Starší žena – platinová blondýna s oříškově hnědýma očima – nalila dvě sklenice. „Jsem Madda Ortizová. Omlouvám se, že vyrušuji.“ S nepřítomným úsměvem poslala mladší příbuzné ven a sedla si na opěradlo manželova křesla. „Pokračujte, prosím.“

„Zprvė musím říct, že to jídlo vypadá nádherně.“

Madda se usmála na Peabodyovou. „Jen si vezměte.“

„To my se omlouváme, že vás obtěžujeme, paní Ortizová. Vy a váš manžel jste ráno dorazili do kostela jako první.“

„Jeli jsme do sídla pohřební služby a pak s Hectorem do kostela. Byl tam otec Flores...“, pokřivovala se, „... a otec López.“

„To bylo někdy kolem osmi čtyřiceti.“

„Tak nějak,“ souhlasil Roberto. „Zrovna jsme přijeli a začali jsme nosit květiny do kostela.“

„Viděli jste tam někoho dalšího?“

„Někteří přišli krátce nato, aby nám pomohli. Včetně mých strýců a bratranců.“

„Všimli jste si, že by někdo šel do sakristie?“

„Otcové Flores a López, samozřejmě, aby se oblékli na bohoslužbu. Moje vnučka, můj synovec a Maddin bratranec. Sloužili jako ministranti.“

„Myslím, že tam šla Vinnie,“ doplnila Madda, „aby probrala s otcem Floresem čtení.“

„Vešel tam někdo před oběma kněžími?“

„Nikoho takového jsem si nevšiml,“ odpověděl Roberto. „Nějakou dobu jsme strávili ve vstupní hale a řada z nás byla přímo v kostele. Slyšeli jsme, že podle vás byl otec Flores otráven, takže se ptáte, jestli jsme neviděli někoho, kdo to mohl udělat. Nikdo takový tam nebyl.“ Roberto rozpráhl ruce. „Je mi líto.“

„Byl to velký obřad. Nemohli jste znát všechny.“

„Ne.“ Roberto se na chvíli zamračil. „Myslím, že já nebo Madda jsme znali většinu lidí. Samozřejmě rodinu a ostatní taky známe dobře, podle jména nebo od vidění. Ale máte pravdu, ne všechny.“

„Z rodiny to nikdo být nemohl,“ prohlásila Madda s jistotou. „I kdyby někdo dokázal provést takovou hroznou věc, rodina by v žádném případě neprojevila neúctu vůči Hectorovi.“

Eva si přesto promluvila se všemi třemi ministranty. Nejistila nic nového, ale Peabodyová se nacpala mexickým jídlem a dostala obrovský balíček na cestu.

„Panebože, to byla ta nejlepší enchilada, jakou jsem kdy jedla. A ty chilies relleños?“ Obrátila oči děkovně

k nebi. „Proč je tahle restaurace na opačném konci světa než můj byt? Na druhou stranu přiberu dvě kila jenom z vdechování zdejší vůně.“

„Teď je můžeš zase shodit chůzí. Běž na metro a jed domů. Já se ještě poštourám v těch ostatních stopách a nezamírím ani na jednu stranu světa, která by se ti hodila. Budu pracovat doma.“

„Super. Odsud se dostanu domů možná jenom hodinu po konci směny. Prakticky přijdu dřív než normálně. Dallasová, vážně prozradíš nějaké informace médiím, jestli zítra v poledne nebudeš mít ty zubařské záznamy?“

„Nikdy nepoužijej výhrůžky, které nehodláš splnit. Začni probírat jména známých účastníků pohřbu. Vezmi si prvních pětadvacet. To by tě mělo cestou domů zaměstnat.“

Sama pak odjela zpátky ke kostelu. Do vedlejšího obchodu chodili lidé – do zastavárny na druhé straně se spíš pokradmu plížili. Ve dveřích a na chodníku postávaly hloučky drsně vyhlížející omladiny.

Eva přistoupila ke dveřím kostela, zlomila pečeť a otevřela si univerzálním klíčem.

Prošla hlavní uličkou a musela přiznat, že je trochu divné slyšet cestou k oltáři a trpícímu Ježíši nad ním ozvěnu vlastních kroků. U dveří do sakristie zlomila druhou pečeť a odemkla je.

Předpokládala, že vrah sem přišel taky nějak takhle. Možná zezadu nebo z boku, ale stejně snadno. S lahvičkou kyanidu v kapse nebo kabelce.

Nejspíš měl klíče. I k té bedně. Stačilo, aby vklouzl na faru, vzal si je, přišel sem, odemkl svatostánek a vytáhl z něj karafu. Byl zaizolovaný nebo měl rukavice. Nalil kyanid do vína, vrátil karafu do bedny, znovu ji zamkl a odešel. Odnesl klíče na faru.

Maximálně pět minut. Možná deset, pokud si vychutnával svůj úspěch.

Zúčastnil ses ranní mše? Možná, ale proč být tak nápadný?

Proč na sebe upozorňovat v malé skupince, když tě později zamaskuje dav lidí?

Víš, v kolik hodin každý den začíná bohoslužba i v kolik obvykle končí. Stačilo počkat, až kněží opustí faru, a zajít si tam pro klíče. Mohl jsi být ve vstupní hale a poslouchat. Počkat, až odejdou, splnit úkol a čekat – držet se poblíž. Kněží se vracejí a Rosa jde do kostela pomáhat rodině. Klíče odneseš na faru, obejdeš kostel a připojíš se k pozůstalým.

Určitě jsi sledoval, jak se to stalo. Musel jsi vidět, jak se kácí k zemi.

Protože jde o pomstu. Veřejná otrava. Poprava. Odveta. Trest. Za co?

Vyšla ven, zapečetila a zamkla dveře.

Vzhledla nahoru ke kříži. „Tys mu nedělal starosti, nebo mu to prostě bylo jedno. Sakra, třeba si myslí, že jste na stejné straně. Oko za oko – není to jedna z tvých průpovědek?“

„To je ze Starého zákona.“ U vstupních dveří stál otec López. „Kristus učil odpuštění a lásce.“

Eva znovu přejela kříž očima. „Někdo ho moc neposlouchal.“

„Takové bylo jeho poslání. Přišel, aby za nás zemřel.“

„Všichni přicházíme, abychom zemřeli.“ Mávla nad tím rukou. „Zamykáte faru, když sem chodíte na mši?“

„Ano. Ne.“ López zavrtěl hlavou. „Zřídka.“

„A dnes ráno?“

„Ne. Myslím, že ne.“ Zavřel oči a promnul si kořen nosu. „Až příliš dobře chápu, poručíku, že naše důvěra v sousedy mohla napomoci v přípravě Miguelovy smrti. Kostel není zamčený nikdy. Sakristie ano, kvůli tabernáklu, ale kostel je pořád otevřený všem potřebným. Vím, že toho někdo zneužil, aby zavraždil mého bratra.“

„Budete ho teď zamykat?“

„Ne. Tohle je Boží dům a ten nebudu zavírat Jeho dětem. Přinejmenším od chvíle, kdy nám ho dovolíte znovu otevřít.“

„Místo činu bychom měli vyklidit někdy během zítřka. Nejpozději pozítří.“

„A Miguel? Kdy budeme moci uspořádat pohřeb?“

„To může trvat o něco déle.“

Pokynula Lópezovi, ať jde před ní, znovu zapečetila dveře a zamkla je. Nad hlavou jim plula reklamní vzducholodě, ze které se linul proud španělštiny s často opakováním názvem obchodního domu Sky Mall.

Eva předpokládala, že inzerují výprodej.

„Poslouchá vůbec ty zatracené věci někdo?“ zauvažovala nahlas.

„Jaké věci?“

„Přesně.“ Otočila se a zahleděla se do jeho hlubokých, smutných očí. „Zeptám se vás na něco jiného, víc k tématu. Smí se podle vašeho náboženství někdy zabít?“

„Ve válce, při sebeobraně nebo při obraně života jiného člověka. Vy jste taky zabíjela.“

„Ano.“

„Ale ne pro vlastní prospěch.“

Vzpomněla si na zakrvavené ruce od toho, jak bodala nožem do svého otce. Znovu a znovu. „To je možná otázka míry.“

„Chráníte občany a poháníte ty, kteří z nich kořistí, ke spravedlnosti. Bůh zná svoje děti, poručíku, a ví, co je v jejich srdcích i myslích.“

Eva uložila univerzální klíč zpátky do kapsy a nechala v ní zasunutou ruku. „To, co je v mém, se mu nejspíš dost často nelíbí.“

Na chodníku je mýjeli lidé. Na ulici hučela auta. Ve vzduchu se nesly zvuky dopravy, obchodů, ruchu a života, zatímco López mlčky stál a díval se na Evu.

„Proč děláte to, co děláte? Každý den. Určitě se dostáváte na místa, kam by se řada lidí vůbec nedokázala podívat. Proč? Proč jste policista?“

„Prostě jsem.“ Připadalo jí divné, že dokáže stát s mu-

žem, kterého sotva zná a zatím ho nedokáže vyloučit jako podezřelého, a bavit se s ním o takových věcech. „Nejde jenom o to, že někdo tuhle práci dělat musí, i když i to je pravda. Prostě ji musím dělat já.“

„Byla jste povolána,“ usmál se López. „To není tak odlišné ode mě.“

Eva se krátce zasmála. „Hm...“

„Oba sloužíme, poručíku. A abychom mohli sloužit, musíme oba věřit v to, co by mnozí nazvali abstraktními pojmy. Vy ve spravedlnost a pořádek. V zákon. Já ve vyšší moc a zákony církve.“

„Petrně při své práci nemusíte nakopávat tolik zadků.“

Teď se rozesmál – byl to zvonivý, příjemný zvuk. „Taky už jsem jich pár nakopal.“

„Boxujete?“

„Jak... ach, viděla jste moje rukavice.“ Smutek z jeho očí se vytratil a Eva pod talárem kněze viděla muže, normálního muže, který stojí za jarního večera na chodníku.

„Naučil mě to táta. Byl to způsob, jak usměrnit mladickou agresi a předejít tomu, aby někdo nakopal zadek vám.“

„Jste dobrý?“

„V centru pro mládež máme ring. Trénuju s několika dětmi.“ V očích se mu zajiskřilo. „A když se mi podaří přemluvit nějakého dospělého, dám si s ním pár kol.“

„Boxoval s vámi někdy Flores?“

„Zřídka. Pořád spouštěl levačku. Měl neukázněný styl, spíš pouliční, řekl bych. Ale na basketbalovém hřišti kraloval. Byl obratný, rychlý..., pružný. Trénoval studenty i seniory. Všem bude chybět.“

„Chci se v tom centru zastavit, než půjdu domů.“

„Dnes večer je z piety zavřené. Právě jsem přišel ze schůzky s několika dětmi. Miguelova smrt je zasáhla a vražda ještě víc.“ Povzdychl si. „Chtěli jsme, aby děti

byly dnes večer doma nebo spolu, s rodinou. Zítra ráno tam povedu bohoslužbu a budu pokračovat v poradenství, kdekoli bude třeba.“

„Tak se v centru zastavím zítra. Než půjdu, chtěla bych se zeptat, jestli nevíte, co znamená zkratka PSP? Flores ji měl v diáři.“

„První svaté přijímání. Za pár týdnů uspořádáme první svaté přijímání pro naše sedmileté, kde poprvé dostanou Tělo Páně. Je to významná událost.“

„Dobře. A poradenství před-K?“

„Před Kánou. Poradenství pro zasnoubené páry před manželskou svátostí. Svatba v Káně Galilejské byla Kristovým prvním zázrakem. Proměnil tam vodu ve víno.“

Eva málem utrousila: „Pěkný trik,“ ale zarazila se. „Fajn, díky. Potřebujete někam svézt?“

„Ne, děkuji.“ Rozhlédl se po ulici a okolních lidech. „Nedokážu se přimět k tomu, abych šel domů, i když mám práci. Je tam tak prázdnó. Martin – otec Freeman – se vrátí pozdě večer. Když jsem mu zavolał o Miguelovi, přeložil si let.“

„Slyšela jsem, že si byli blízcí.“

„Ano, byli dobří přátelé. Rádi spolu trávili čas. Pro Martina je to velice tvrdé. Až přijede, promluvíme si – snad nám to oběma pomůže. Do té doby... asi se trochu projdu. Je pěkný večer. Dobrou noc, poručíku.“

„Dobrou noc.“

Sledovala, jak odchází a zastavuje se, aby prohodil pár slov s hloučky mladých. Vypadal zvláště důstojně a velice osaměle.

Ze Španělského Harlemu to neměla domů jako na opačnou stranu světa, jak to formulovala Peabodyová. Ale jednalo se o jiný svět. Roarkův svět, s elegantními železnými mřížemi, zelenými trávníky, stinnými stromy a obrovským kamenným sídlem, vzdálený od obchodů a pouličních prodejců jako hrad.

Byl to jiný svět oproti tomu, jaký znala, dokud nepotkala Roarka. Dokud toho u ní tolik nezměnil a zbytek nepřijal.

Nechala auto stát před domem a vyšla ke dveřím, do domu, který se stal i jejím.

Očekávala, že v rozlehlé hale bude čekat Summerset – Roarkův člověk pro všechno a trn v Evině patě – jako něco na způsob černého moru. Očekávala přivítání od tlustého kocoura Galahada. Ale nečekala, že s nimi bude Roarke v dokonale šitém, kamenně šedém obleku, s vysokou postavou, božskou tváří, na které momentálně pohrával uvolněný úsměv, a s kufříkem v ruce.

„Zdravím, poručíku.“ Jeho jasně modré oči zvroucněly. „Oba jsme přišli přesně včas.“

Přistoupil k ní a *bum!*, bylo to tady jako vždycky. Hřejivá vlna, která jí okamžitě zaplavila srdce. Pohladil ji po bradě, přešel prstem po malém dolíčku a políbil ji na rty.

Tak prosté, tak *manželské*. Tak zázračné.

„Ahoj. Co takhle procházka?“ Aniž by z něj spustila oči, odebrala mu kufřík a podala ho Summersetovi. „Venku je hezky.“

„Dobře.“ Vzal ji za ruku.

U dveří Eva sklopila oči ke kocourovi, který ji následoval a pořád se jí otíral o nohy. „Chceš jít taky?“ oslovila ho a otevřela. Galahad odběhl zpátky k Summersetovi, jako kdyby se ho Eva ptala, jestli nechce skočit ze srázu do ohnivého pekla.

„Jít ven s sebou nese možnost návštěvy veterináře,“ podotkl Roarke s jemným přízvukem, v němž zněl náznak zamlžených kopců a zelených irských plání. „A návštěva veterináře s sebou nese možnost injekce.“

Eva venku zvolila náhodný směr a vykročila. „Myslela jsem, že jsi dneska pryč. Někde v Mongolsku.“

„V Minnesotě.“

„V čem je rozdíl?“

„Jiný kontinent.“ Nepřítomně hladil palcem její snubní prsten. „Byl jsem tam a podařilo se mi skončit oproti plánu dřív, takže se teď můžu za pěkného květnového večera projít se svou ženou.“

Eva k němu otočila hlavu. „Koupil jsi Mongolsko?“

„Minnesotu.“

„Jedno nebo druhé.“

„Ne. Chceš ji?“

Eva se zasmála. „Nenapadá mě, proč bych měla.“ Zatímco procházeli hájkem stromů, spokojeně si mu na chvíli opřela hlavu o rameno a vdechovala jeho vůni. „Dneska jsem vyfasovala nový případ. Oběť sloužila katolickou zádušní mši a otrávil se mešním vínem.“

„To je tvůj případ?“

Dívala se, jak mu večerní vánek čechrá černé hedvábné vlasy. „Ty jsi o tom slyšel?“

„Sleduji newyorskou černou kroniku i v mongolské divočině.“

„Minnesotské.“

„Vnímala jsi mě. Stalo se to ve východním Harlemu. Španělském. Čekal bych, že pověří vyšetřovatele z té čtvrti, možná s vazbami na danou farnost.“

„Nejspíš to neudělali kvůli větší objektivitě. V každém případě to vyšetřuju já.“ Vyšli zpod stromů na široký pás trávy. „Je to pěkná polízanice a taky skvělé lákadlo pro média – nebo alespoň bude, pokud se nepletu.“

Roarke povytáhl obočí. „Víš, kdo ho zabil?“

„Ne, ale jsem si zatraceně jistá, že ten mrtvý chlápek v Morrisově domě není kněz. Není to Miguel Flores. A to zvedne ze židle řadu lidí.“

„Tvoje oběť si hrála na kněze? Proč?“

„Ještě nevím.“

Roarke se zastavil a obrátil se k ní čelem. „Když nevíš proč, jak víš, že to nebyl opravdový kněz?“

„Měl odstraněné tetování a pár starých ran od nože.“

Vrhl po ní zpola pobavený, zpola nevěřící pohled. „No

tak, Evo, během let jsem narazil na kněze, kteří by zvládli vypít mnohem víc než my dva dohromady a přitom ještě vybělil hospodu plnou rváčů.“

„To není všechno,“ potřásla hlavou a vykročila. Cestou ho seznámila s tím, co zatím zjistila.

Když se dostala k biskupovu tajemníkovi, Roarke se znovu zarazil. „Ty jsi klela před knězem?“

„Asi. Je těžké rozčilovat se a vyhrožovat bez klení. A on se choval jako blbec.“

„Postavila ses Svaté matce církvi?“

Eva přimhouřila oči. „Proč je to matka?“ Když naklonil hlavu ke straně a usmál se, Eva zavrčela. „Chci říct, když je církev matka, jak to, že všichni kněží jsou chlapi?“

„Vynikající otázka.“ Laškovně do ní štouchl. „Nedívej se na mě.“

„Nejsi něco jako katolík?“

V očích mu zasvítíl slabý náznak nejistoty. „O tom nevím.“

„Ale tvoje rodina ano. Tvoje matka byla. Nejspíš tě pocákali vodou. Pokřtili tě.“

„Ani o tom nevím...“ Zdálo se, že ho to zarazilo a necítí se příjemně. Prohrábl si vlasy. „Prokristapána, musím si dělat starosti s něčím takovým zrovna teď? Kromě toho, po dnešku, jestli se dostaneš do pekla dřív, můžeš mi tam podržet místo.“

„Jasně. V každém případě, pokud jsem ho zastrašila natolik, aby mi sehnal ty záznamy, budu vědět s jistotou, jestli mám co do činění s Floresem nebo někým jiným. A jestli to je někdo jiný...“

„Flores je nejspíš nějakých šest let po smrti.“ Roarke ji pohladil prstem po líci. „A ty se prostřednictvím téhle mrtvolky postaráš i o něj.“

„Bude s ní souviset, takže... ano,“ připustila Eva, „postarám. Floresova identita vypadá pravě. Takže se tě zeptám: kdyby ses chtěl schovat – sebe a možná ještě něco dalšího –, proč ne jako kněz?“

„Zaprvé by tu byl ten posmrtný odchod do pekla, a navíc povinnosti, kdybys chtěla roli kněze hrát přesvědčivě. Obřady, pravidla a bůhví co ještě.“

„Jo, ale má to i výhody. Bavíme se o knězi bez rodiny, jehož duchovní otec, jestli se to tak dá nazvat, zrovna umíral. O knězi, který měl rok volno, aby cestoval, a žádné pevné vazby. Stačilo ho zabít – nebo příhodně zemřel sám. Vezmeš si jeho identitu a majetek. Necháš si udělat plastiku, abys vypadal jako on, dost na to, aby ti to uvěřili. Pak se bez problémů necháš vyfotit na novou identitu.“

„Vyhledala jsi starší fotky?“

„Jo. Je to ten mrtvý chlapík, přinejmenším o deset let mladší. Pak možná...“ Zamyšleně se podívala na Roarka. „Budeš potřebovat sakra dobré schopnosti nebo dost peněz, aby sis najal někoho vážně dobrého, kdo ti upraví starší záznamy.“

„To je pravda.“

„A budeš potřebovat někoho vážně dobrého, aby se na ně podíval a zjistil, jestli je někdo upravoval.“

„Ano.“ Poklepal jí prstem na bradu. „Naštěstí dobře znáš někoho přesně takového.“

Eva se k němu naklonila a políbila ho. „Nejdřív na-programuju večeri. Co takhle mexickou?“

„*Olé*,“ usmál se Roarke.

Najedli se na terase a spláchli *mole pablano* studeným mexickým pivem. Evě to připadalo tak trochu jako rozmazlování – dobré jídlo, večerní vzduch, mihotavé svíčky na stole. A opět, bylo to tak *manželské*.

Příjemné.

„Už dlouho jsme nebyli v mexickém domě,“ poznal Roarke. „Měli bychom si na to udělat čas.“

Eva naklonila hlavu ke straně. „Byli jsme všude, kde máš nějaký dům?“

Roarke se zjevným pobavením dopil pivo. „Ještě ne.“

To Evu nepřekvapovalo. „Možná bychom měli dokončit okruh, než se začneme moc často vracet na nějaké konkrétní místo.“ Zabodla vidličku do kukuřičné plac-ky a nahrnula na ni omáčku, pálivou jako žhavé slunce. „Proč nemáš dům v Irsku?“

„Mám v Irsku plno nemovitostí.“

Omáčka proměnila její ústa ve válečnou zónu. Nabrala si další. „Hotely, obchody, zájmy. Ne dům.“

Na chvíli se zamyslel. Jeho vlastní odpověď ho lehce překvapila. „Když jsem odcházel, slíbil jsem si, že se vrátím, teprve až budu mít všechno. Moc, peníze, a ačkoli jsem si to patrně sám nepřipouštěl, i jistý respekt.“

„Toho všeho jsi dosáhl.“

„A vrátil jsem se – vracím se tam. Ale mít dům, to je svým způsobem závazek. I když máš bydliště jinde, vlastnictví domu vytváří pevné, hmatatelné pouto. Na to nejsem připravený.“

Eva chápavě přikývla.

„Chtěla bys tam mít dům?“ zeptal se jí.

Nemusela se vůbec rozmyšlet. Stačilo se na něj podívat. „Mám, co chci.“